

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 31, št. 4
APRIL 2011

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ POSTNA SPODBUDA
- ⇒ CAMINO (2. DEL)
- ⇒ »IN MEMORIAM« –
LUX AETERNA
- ⇒ REIKI

JEZUS TOLAŽI UČENCE, TOLAŽI TUDI NAS.

Ko sem pripravljaj pri-
digo za 2. postno nede-
ljo, sta mi pozornost še
posebej vzbudili ti dve
vrstici:

*»Ko so učenci to
zasišli, so padli na
obraz in se zelo prestra-
šili. In Jezus je pristopil,
se jih dotaknil in rekel:
»Vstanite in ne bojte
se!« (Mt 17, 16-17).*

Nagovorilo me
je namreč to, da so se
učenci »zelo« prestraši-
li in »padli na kolena«.
Vendar v tej situaciji,
ko so bili prestrašeni in

na kolenih, k njim pri-
stopi Jezus, se jih dota-
kne in z vso avtoriteto
reče: *»Vstanite, ne bojte
se!«*

V Svetem pismu
Stare in Nove zaveze
večkrat lahko zasle-
dimo, da se je narod
oziroma posameznik
prestrašil. Tako lahko
zasledimo, da so se
ustrášili ob potresu,
na razburkanem mor-
ju, ob Božjem prika-
zovanju in ob mnogih
drugih podobnih
situacijah. Učenci so

se v evangeliju druge postne nedelje ustrašili Gospodovega, Mojzesovega in Elijevega prikazovanja v slavi, ustrašili so se besed, ki so prišle iz nebes in jih je izgovoril sam Bog.

Mi vsi se bojimo. Strah nas je mnogih stvari: trpljenja, neuspaha, biti iskren, ne biti sprejet, bojimo se jutrišnjega dne, strah nas je vstopati v medsebojne odnose, bolezni in starosti nas je strah ... Zagotovo pa je največji strah, ki nas tare, strah pred smrtjo. To je povsem naravna posledica greha. Umiramo kot naravna in duhovna bitja. Gospod pošilja v naše življenje dogodke in osebe, ki kažejo na naše slabosti in nas obenem vabi naj te slabosti priznamo, naj se naslonimo na Jezusa Kristusa in naj ga prepoznamo kot Božjega Sina. Edino On je namreč sposoben uničiti obroč smrti, ki nas obdaja, in dati novo življenje.

Učenci so, kakor beremo v evangeliju na 2. postno nedeljo, to storili!

Kaj pa je bilo tisto, česar so se učenci tako prestrašili, da so celo padli na kolena? Zbali so se! Slišali so glas samega Boga, ki jim je spregovoril iz oblaka: »*Ta je moj ljubljani Sin, nad katerim imam veselje; njega poslušajte!*«. Zavedeli so se, da je tu nekje blizu. Kot Judje so vedeli, da ne smejo videti Gospodovega obraza, sicer bodo umrli.

Torej je bilo učence Petra, Jakoba in Janeza strah. Strah je tudi mene in tebe. Strah je del življenja. Je orodje, je stanje človeka, katerega Gospod dovoli in ga nato uporabi kot sredstvo, po katerem lahko spoznaš Jezus Kristusa kot Božjega Sina. Tako kot je Jezus pristopil k učencem in se jih dotaknil, jim vлил korajžo in odvzel strah, tako pristopa tudi k tebi v tvojem vsakdanjem življenju. Učenci so prepoznali v Jezusu Kristusa tistega, ki so ga čakali, tistega, ki naj bi prišel in je prišel. Podal jim je svojo roko in jih spodbudil naj bodo korajžni

in naj se ne bojijo.

V tej solzni dolini, ki se imenuje življenje, ti Jezus vedno na novo podaja svojo bratsko roko. Govori ti: ne boj se, jaz sem s teboj, zupaj mi. Jo boš sprejel? Boš sprejel Njegovo povabilo? Zagotovo je postni čas poseben čas v bogoslužnem letu. To je čas, v katerem nam Jezus v Cerkvi prihaja nasproti in nas vabi: »Vstanite in ne bojte se!». Ne boj se jutrišnjega dne, ne boj se življenja. Kakor sem bil s teboj do danes, in te spremljal, ščitil ter branil pred sovražnikom, tako bo tudi v bodoče. Ne boj se, jaz sem Bog!

Strah pred Bogom, ki ga dopušča Bog, nam pomaga, da spoznamo, kako s svojimi sposobnostmi nismo sposobni voditi svojega življenja. Le če se naslonimo na Jezusa, bomo doživeli svoje bivanje kot predokus Nebeškega kraljestva.

Drago Žumer

PO POTI SVETEGA JAKOBA (2. del)

Nekateri albergi so imeli določeno ceno za prenočišče (od 3 do 10 evrov), nekateri pa so imeli le skrinjico za prostovoljne prispevke. Večji albergi so imeli na razpolago pralne in sušilne stroje, ki si jih za določeno ceno lahko uporabil. Tudi male kuhinje so imeli, seveda pa so bile najpomembnejše kopalnice. Vedno in povsod so nam bile na razpolago.

Najina pot je začela dobivati pravo sliko. Ne ravno najboljše vreme naju je spremljalo celih 10 dni. Premočne in prezeble sva se podajale iz kraja v kraj. Pot naju je vodila skozi večja mesta (polna čudovitih arhitektur), skozi male, revne podeželske vasi z zaprtimi revnimi cerkvicami. Potepuški psi so naju pozdravljali s svojim laježem, z mijavkanjem potepuške muce. Vsepovsod jih je bilo polno. Malo, zelo malo pa je bilo videti po teh revnih vaseh otrok. Najin korak je hitel po

asfaltu, po makadamu, po gozdnih stezah, po kolovozih, pa tudi po razritem hudourniku sva hodile. Iz čevljev sva zlivale vodo, jih sušile s pomočjo časopisnega papirja, drugi dan pa sva v njih zopet vzele pot pod noge. Dvakrat naju je na poti zajel pravi snežni metež. Na glavo sva si zadale toplo volneno kapo, na roke rokavice in čez nahrbtnik pale-rino. V gostilni sva le s težavo dopovedali, da naju zebe in da bi se rade le pogrele. Skratka pot je bila ves čas polna presenečenj.

Iz vinskega vodnjaka ob cesti sva lahko pile rdeče vino po mili volji. Vodnjak je imel dve pipi, iz ene je tekla voda, iz druge pa vino. Nobena pipa nikoli ne zataji. Na dolgi poti skozi vinograde in med nepreglednimi žitnimi polji sva dvakrat ostale brez vode. Ravno takrat se je mimo pripeljal kolesar in nama brez ugovaranja odstopil svojo zalogo vode. Teden dni te pot vodi med širokimi in nizkimi nasadi vinske trte, teden dni po samotni gorski poti, nato skozi nepre-

gledna žitna polja, katerim ne vidiš konca, pa spet skozi pusto, z grmičevjem poraslo pokrajino, nato te preseneti cvetoče nizko grmičevje, ki ti polepša dan. Nekega dne te pot vodi na tako strm hrib, da bi lahko grizel kolena. Klanca ni ne konca ne kraja. Naslednji dan je pot speljana po nepregledni ravnini. Spet drugič ob avtocesti ali pa po ozki gozdni stezi, ki se vleče in vleče, včasih po poljski poti med njivami. Toda kaj sva hotele, tu so bila znamenja, ki se jih je bilo potrebno držati, da se ne bi izgubile:

školjke, puščice in nagajivi modri deček – pohodnik. Če se teh znakov ne bi držale, ali pa bi jih spregledale, bi naredile veliko nepotrebnih kilometrov. Vendar se jih je tudi kljub temu nama nekaj nabralo. Vendar to je Camino – ko te prevzame, ti ni nič težko, tudi nič ni hudo, če več dni ni tople hrane v želodčku. Pomembne so samo kalorije, take ali drugačne. Na tej poti nisva shujšali niti pol kilograma. Pa tudi niti enega poštenega žulja ni bilo na najinih nogah. Res sva jih prve dni malo razvajale in

sva se po 15. ali 20. kilometrih preobule iz visokih pohodnih čevljev v nizke sandale ali kar v »krokse«, seveda le, če je to pot omogočala. Povprečno sva dnevno prehodile od 25 do 30 kilometrov ali tudi malo več, včasih pa tudi samo 16.

Dan, ko sva prehodile le 16 km, je bil res nekaj posebnega. Ves čas sva brodile po nekakšnem hudourniku. Po njem je še vedno tekla voda. Bile sva popolnoma premočene, od zgoraj in od spodaj. Palerino nama je veter vso raztrgal.

V albergu, kjer sva se ustavile že ob 11.30 uri, naju je lastnik najprej malce čudno pogledal, ko sva prosile, če lahko prenočiva pri njem. Ob najini razlagi, da sva ta dan prehodile že 16 kilometrov in ko je opazil, da sva popolnoma mokre, nama je dovolil, da ostaneva. V najine popolnoma premočene čevlje je potisnil časopisni papir in jih odnesel na peč centralne kurjave. Drugo jutro so bili čevlji suhi in pripravljeni za nadaljnjo pot.

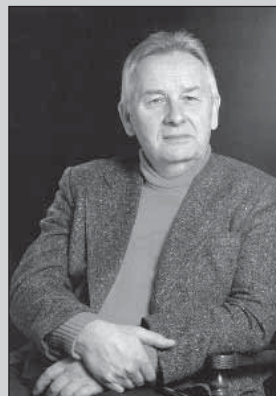
V vsakem albergu sva lahko prespale samo eno noč, drugo jutro pa sva morale naprej, če nama je to ugajalo ali ne, če je bilo vreme lepo ali pa če je padal dež. Izjemo naredijo le, če romar zboli. Tedaj lahko romar v istem albergu ostane tudi dva ali tri dni. Nepogrešljivi na tej poti so bili avtomati z toplimi napitki. Ti so bili v albergu ali pa kar na samem ob poti, po kateri so se počasi premikali utrujeni peregriini (romarji). Topel kozareček kapučina, mleka,

kakava ali čokolade in mali rogljiček so nama dali elana za nadaljnjih 10 kilometrov. Pa male trgovinice v malih vaseh so bile tudi vesele naših obiskov. Tisto najnujnejše sva lahko kupile vsak dan. Za naju je bilo najbolj važno, da sva imele na razpolago kruh, če pa je bilo še kaj zraven, je bilo to še toliko bolje. Včasih sva si v gostilni ob cesti, ki je bila malo bolje založena, privoščile tudi »slastno kosilo«. Včasih sva si v skupni kuhinji same pripravile topel obrok (župca, župca ...) Le enkrat sva ostale brez vsega. Albergu, popolnoma na samem, ni premogel nič – ne avtomata – ne male trgovinice, v nahrbtniku pa tudi ni bilo nič uporabnega. Le zavitek čokoladnih rolad iz mojega nahrbtnika je za silo potešil lakoto vseh 10 peregriinov, ki nas je tisti večer prespalo tam. Preživeli smo.

*Ljudmila in Danica
(Se nadaljuje)*

»IN MEMORIAM« – LUX AETERNA

12. novembra
leta 2010 je umrl polj-

ski skladatelj Henryk Mikołaj Górecki (1933-2010), ki je leta 1979 napisal veliki psalm *Beatus Vir* ob obisku Papeža Janeza Pavla II na Poljskem. Njegovo najbolj znano delo je gotovo *Tretja simfonija*, ki nosi podnaslov *Simfonija žalostnih pesmi* in je posvečena spomenu na umrle v holokavstvu. V drugem stavku simfonije skladatelj uporabi molitev, ki je bila napisana na zidu celice št. 3 v kleti »Palače«, štaba Gestapa v Zakopanah; pod njo je podpisana Helena Wanda Blažusiakowna s pripisom »stara 18 let, zaprta od 25. sep-

tembra 1944«: Ne, mati, ne joči, najčistejša kraljica nebeška, podpiraj me vekomaj, zdrava Marija milosti polna. Letos se spominjamo tudi 100-letnice smrti avstrijskega skladate-

lja Gustava Mahlerja (1860–1911), ki je napisal deset simfonij, ki so zasnovane zelo širokopo-
težno in praviloma

predvidevajo zelo veliko število nastopajočih (tudi zборе in soliste). Kot izvrsten dirigent se je mudil tudi v Ljubljani, saj je bil v sezoni 1881–82 angažiran v tedanjem Deželnem gledališču, na mestu, kjer danes stoji Slovenska filharmonija. Leta 1897 se je spreobrnil v katolika. Njegovo življenje je bilo polno pretresov. Ženi Almi je avgusta leta 1910 zapisal takole: »Na tleh sem in sprašujem samega sebe, če lahko še upam v odrešenje ali pa sem obsojen.«

Slovenski skladatelj Alojz Srebotnjak (1931–2010) je umrl 2. decembra 2010. Vokalno instrumentalna glasba je pri Srebotnjaku segla v srž njegove biti; vedno je čutil moč človekovega glasu kot najlepšega inštrumenta. Za Srebotnjaka je bila glasba abstraktna umetnost, zunaj vseh ideologij, zato v njegovem opusu ni »ideoloških« del. Je pa veliko psihologije, podzavesti, posegov v avtentično izpoved in izraz Kraševcev, Notranjcev, Rezijancev, Makedoncev ..., vseh, s katerimi je čutil lepoto in globino ter neponovljivost in enkratnost življenja.

»In memoriam« – Lux aeterna je prvi projekt Simfoničnega orkestra Cantabile, ki bo v prvem delu posvečen večnemu spominu trem zgoraj ome-

njenim skladateljem.

Skupaj z orkestrom se bodo predstavili tudi solisti Nina Kompare Volasko sopran ter Edvard Strah in Martin Logar, oba tenor.

V drugem delu pa sledi izvedba kantate Lux Aeterna – večna luč (Morten Lauridsen) v smislu 'naj počivajo v miru in večna luč naj jim sveti'. Koncert se bo zaključil s skladbo Laudate Dominum, kot zahvala za njihov opus in življenje. Orkestru se bo v drugem delu pridružil združeni 120-članski pevski zbor.

Koncert prinaša globoko duhovno sporočilo in glasbeno doživetje, ki je zelo primerno za postni čas.

Nedelja, 3. 4. 2011 ob 18.00h, LOG PRI VIPA-VI, cerkev Matere Božje Tolažnice žalostnih

Nedelja, 10. 4. 2011 ob 20.00h, LJUBLJANA, cerkev sv. Jakoba na Gornjem trgu

Marjan Grdadolnik

RAZLOČEVANJE - ŠOLA ODNOSOV

Kako naj današnji človek, prepuščen lastni presoji in rešen zavezujočih norm, razlikuje dobro od zla, to, kar ga vodi v domovino njegovega hrepenenja, od tistega, kar ga vodi v tragični brodolom? Ali je to sploh mogoče? Seveda, saj se življenjska modrost ni začela šele leta 1945 niti leta 1789, ampak že mnogo prej. V sebi se moramo najprej naučiti prepoznati Božjo govorico. Kolikor se znajdemo v svoji notranjosti, toliko se znajdemo tudi v odnosih. Kakor nam gre naš notranji odnos z Bogom, tako nam gre do tudi odnosi z ljudmi in svetom. Razločevanje je šola življenjske modrosti, ki ne mine.

Vabljeni na predavanje p. Viljema Lovšeta v četrtek, 7. aprila 2011 ob 19.00 v župnijski učilnici.

Predavanje z naslovom Razločevanje – šola odnosov bo v četrtek, 7. aprila 2011 ob 19.00 v župnijski učilnici. Predaval bo p. dr. Vilijem Lovše.

O PREDAVATELJU

P. dr. Viljem Lovše (1962) se je po srednji strojni tehnični šoli odločil za duhovniški poklic. Po dveh letih, ki jih je preživel v ljubljanskem bogoslovju, je vstopil k jezuitom. Po noviciatu je študiral v Rimu. Iz tega časa so mu najbolj pri srcu osebna srečanja s papežem Janezom Pavlom II. Leta 1992 je bil v Rimu posvečen v diakona, 29. junija istega leta pa ga je pokojni nadškof dr. Alojzij Šuštar v Ljubljani posvetil v duhovnika. Novo mašo je daroval 12. julija v Mengšu. Dogodek je še posebej zaznamovala mamina smrt. Dve leti je deloval kot kaplan v Dravljah, štiri leta pa opravljal tudi službo duhovnega asistenta slovenske Skupnosti krščanskega življenja. Podiplomski študij duhovne teologije je opravil v Madridu v Španiji.

P. Viljem Lovše danes deluje na mnogih področjih: vodi

ljudske misijone in ignacijanske duhovne vaje, duhovno spremlja skupino za samopomoč ločenih in razvezanih v Cerкви, pri Škofijemskem uradu za družino vodim odbor za družine v posebnih okoliščinah, svoja razmišljanja pa objavlja v revijah Vzgoja, Božje Okolje, Družina, Prijatelj, Naša kateheza in Cerkev v sedanjem svetu.

POPRAVEK

V marčevski številki Farnega lista nam je ponagajal tiskarski škrat. Napaka se je prikradla v poročilo s sej Župnijskega pastoralnega sveta v navedbi zbranih denarnih sredstev za sestro Polono Švigelj. Stavek, v katerem so ta navedena, se pravilno glasi. »Akcijska zbiranja denarja za potrebe misijona naše rojakinje s. Polone je bila uspešna, zbranih je bilo 920 evrov.«

Uredniški odbor

Z 10. SEJE ŽPS

Na zadnji seji smo člani ŽPS postavili za-snovno farnega dne, ki bo 19. junija 2011, in raz-delili zadolžitve ter delo pri pripravi in izvedbi tega dogodka. Geslo letošnjega farnega praznovanja je NOSITE BREMENA DRUG DRUGEMU.

V študijskem delu smo obravnavali peto temo iz gradiva za ŽPS Evharistija življenja – Dajte jim vi jesti z naslovom Različne oblike revščine – postni program. O postu se veliko govori in piše, vendar je danes post postal sam sebi namen, s tem pa je izgubil pravi smisel, ki je spreobrnjenje in prenova človeka. Postno prizadevanje mora zajemati post (odpoved), molitev in dobra dela, poglobimo pa ga, če mu damo vsebino na osebni in občestveni ravni. Poleg osebne je potrebna tudi občestvena spodbuda. Občestvena (župnijska) postna spodbuda naj bo konkretna akcija, s katero odgovorimo na dejansko stanje, v katerem v župniji živimo. Tako naša župnijska Karitas

na cvetni teden vabi k postni akciji zbiranja hrane.

Kot izhodišče za razmišljanje in pogovor nam je služilo vprašanje: kaj lahko v postnem času naredimo kot posamezniki in kot skupnost?

Svojo postno akcijo sta predstavila Damjan Cigale in Simon Istenič. V postnem času sta k molitvi povabila moške v župniji, ki se bodo srečevali vsak četrtek ob 20. uri. Odziv je dober. Na prvo molitveno uro je prišlo 22 mož.

G. župnik je povabil k molitvi hvalnic, vsako jutro ob 7. uri, razen ob četrtek in nedeljah.

Člani ŽPS smo sprejeli vabilo sodelavk župnijske Karitas in bomo v soboto, 9. aprila, sodelovali pri maši v Domu starejših občanov. K tej maši bodo povabljeni tudi otroci in otroški pevski zbor. Po maši bomo imeli kratko druženje z varovanci doma.

Petra Rok

NEVARNOSTI SODOBNEGA SVETA

Reiki

V družbi je v splošnem vse bolj razširjena t. i. alternativna medicina. Ko večina ljudi zasliši besedno zvezo »alternativna medicina«, pomisli na terapijo z bioenergijo in homeopatijo. Oba načina zdravljenja naj bi bila del drugačne, neobičajne, neklasične medicine. Grzegorz Bacik, avtor knjige z naslovom Okultizem, v svojem delu opozarja na zlaganost same besede »alternativna« in navaja, da naj bi ta beseda kazila resničnost. V nadaljevanju pravi, da ta beseda človeka, ki išče pomoč, postavlja na laž, saj ko sliši besedo medicina, ne razmišlja o tem, da bi bilo lahko v zvezi z njo kaj spornega, saj je beseda vendarle znana in kot taka vzbuja zaupanje. Beseda alternativna lahko pri išočem človeku povzroči tudi upanje, da je mor-

da take vrste medicina učinkovitejša, zaradi česar je mnogo ljudi posledično že pristalo v kabinetu kakšnega okultista. Grzegorz Bacik zatem navaja tudi to, da lahko vsakdo izmed nas na podoben način vara druge ljudi, saj je bolne in trpeče mogoče na mnogo lažji način oslepariti. Zadostuje, da na vrata svojega kabineta napišeš besede Kabinet alternativne medicine, in že se bo zglasila vrsta ljudi, ki bi jih lahko zdravili tako, da bi jim 10 minut zrli v oči ter posledično služili velike vsote denarja. Samo zdravljenje z zelišči, ki ljudem pomaga in služi že dolga stoletja, s samo »alternativno« medicino nima nobene zveze, vse dokler se ne pojavijo okultisti, ki poskušajo svojo prakso prikriti z zeliščarstvom.

Težava, ki se je dotikamo, je mnogo bolj resna od te, s kakšnimi praksami nekdo poskuša slepariti druge ljudi. Gre namreč za ljudi, ki v resnici uporabljajo različne ener-

gije, katerih izvora celo sami ne znajo povsem pojasniti. Ti ljudje so v resnici pomočniki demonov.

Na svetu obstaja mnogo oblik »alternativne« medicine, o katerih so ljudje ozaveščeni, še zlasti kristjani in katoliki, problem pa nastane, ko neka oblika »alternativne« medicine izgleda, kot da gre za povsem krščansko ali celo katoliško prakso. Takšna praksa je prav reiki. To je metoda »alternativnega« zdravljenja, ki v zadnjem času postaja vse bolj popularna. Zaradi svoje zahrbtnosti je uspela zapeljati celo posamezne duhovnike ali druge Bogu posvečene ljudi in ne le običajnih laikov. Začetnik te metode je japonski krščanski menih, katerega cilj je bil najti moč, s katero je ozdravljaval Jezus. Beseda reiki pomeni dež kozmične energije, ki je usmerjena v telo pacienta. Tisti, ki prakticirajo reiki, pravijo, da se lahko to metodo uporablja tudi za rastline, živali in celo za

okolje, ki nas obdaja. V resnici imajo osebe, ki se ukvarjajo s to metodo, za cilj kanalizirati »kozmične« sile, s katerimi med drugim energetizirajo tudi različne drage kamne in druge proizvode, npr. različna zelišča. Ti proizvodi so potem na trgu označeni kot »zdrava prehrana«. Po teh podatkih je mogoče videti, da je to področje blizu terapiji z bioenergijo. Pri ozdravljanju ljudi z reikijem prihaja do polaganja rok, zgodi se tudi, da se izgovori ime Jezus ter da se izgovarjajo nekakšni obrazci, ki lahko na trenutke spominjajo na molitev. Tisti, ki se ukvarjajo z reikijem, trdijo, da sta to umetnost ozdravljanja uporabljala Buda in Jezus, pa tudi njegovi učenci. Katoliška Cerkev v odnosu do reikija naroča skrajno pazljivost, saj naj bi ta metoda predstavljala nevarnost za posameznika, med drugim tudi zaradi možnosti vplivanja na psihično stanje določene osebe proti njeni volji.

V reikiju ob-

staja nekaj nivojev posvetitve (iniciacije). Na vsakem izmed teh nivojev ima tisti, ki ozdravlja, drugačne sposobnosti ozdravljanja. Prva stopnja iniciacije omogoča samozdravljenje. Priporoča se čim več vaje. Potem lahko ta, ki je opravil 1. stopnjo, pristopi k 2. stopnji. Pri tej je velika nevarnost to, da se napredujočemu pove, da sedaj ne bo več potreboval Boga pri ozdravljanju drugih ljudi, saj bo samozadosten. Po pričevanjih ljudi je mogoče zaslediti, da se pred osebo, ki napreduje, postavi tudi podoba Jezusa, kar lahko tistega, ki je iniciaciji podvržen, še dodatno zavede; nemalokrat pa tudi tisti, ki iniciacijo

vodijo, zatrjujejo, da je reiki metoda, ki je povsem v skladu s krščanstvom.

Nekateri ljudje, ki so se dali posvetiti v reiki, govorijo o težavah, ki so se pojavile v njihovem življenju, še zlasti potem, ko so to metodo želeli opustiti. Neka ženska izpričuje, da je v času, ko se je še ukvarjala z reiki, doživljala strahove zaradi prisotnosti neke biti, obenem pa je začela zanemarjati tako službo kot tudi družino ter se zapirati vase. Drugačne težave so se pojavile v življenje te osebe po odhodu od reikija, med drugim npr. pri prejemanju sv. obhajila, ko je vsakokrat zaslišala besedi: »Zadavi se!«, včasih pa

tudi kakšno bogokletje. Te besede je vsakokrat zaslišala zelo resnično in fizično. Opisuje tudi, da so se podobne situacije pojavljale v času molitve ali kot reakcije na ime Jezus. Tem dogodkom naj bi sledile tudi prikazni v podobi kače, in sicer ob zelo različnih priložnostih, npr. v službi, na poti, doma itd. Neka druga oseba (ki je prakticirala reiki) navaja, da so jo bolečine doletele vsakokrat, ko se je odpravila k spovedi.

V sklepu tega kratkega članka je potrebno še enkrat poudariti in dodati, po čem je mogoče prepoznati, da sama metoda reiki ni del krščanstva, oziroma da gre za odmik od pristnega krščanstva:

VINKO VODOPIVEC – 4. DEL

- pri reikiju je govora o tem, da gre za metodo zdravljenja, ki sta se je posluževala tako Buda kot Kristus
- pri 2. stopnji iniciacije se napredujočim pove, da Boga ne bodo več potrebovali, saj naj bi postali samozadostni glede ozdravljanja drugih ljudi
- ljudje, ki se ukvarjajo z reikijem, verjamejo v reinkarnacijo
- za ljudi, ki se ukvarjajo z reikijem, je Bog energija
- pri ozdravljanju drugih ljudi Jezus ni uporabljal nikakršnih znakov (ki se jih uporablja v reikiju, kar spominja na magijo), saj je imela moč njegova beseda (tudi Jezusovi učenci so ozdravljali druge v Njegovem – Jezusovem imenu in ravno tako tudi drugi, ki verujejo v Njega samega in prosijo z vero v Njegovem imenu).

*Grzegorz
Bacik, 2009*

*Pripravil
Domen Mezeg*

Leta 1909 je pri katoliški bukvarni v Ljubljani izdal zbirko »Moški zbori«, ki pa je naletela na zelo ostro kritiko pri Gojmirju Kreku, uredniku revije Novi akordi. Vodopivcu ta kritika ni vzela volje. Še najbolj je bil ponosen na pesem »Bratom orlom«, ki je bila prirejena tudi za vojaško godbo in so jo prvič zapeli na orlovskem taboru v Mirnu pri Gorici leta 1909.

Naslednje leto je izdal spevoigro v treh dejanjih »Kovačev študent«, ki jo je uglasbil na besedilo podmelškega župnika Ivana Kovačiča. Skladba je bila pri publiko lepo sprejeta, Krek pa je ocenil, da si avtor ne želi umetnostne slave, in vsa ta stvar nima z umetnostjo opraviti ničesar. Je pa zato stvaritev bila boljše ocenjena ob ponatisu leta 1927, ko je dr. Kimovec zapisal: »Vodopivec je po svojem značaju skladatelj, ki zadene tisto, kar ljudstvu najprijetneje zveni, zato ni čuda, če je njegova spevoigra zmagoslavno obhodila vso Slovenijo. Prepričani smo, da njenih potov še ni konec. Hvalevredno je zlasti to, da v skladbi ni banalnih stvari.«

Ker je bil preprost in ni strmел k slavi, je kritiko ponižno sprejemal in vedno pisal skladbe, ki jih je lahko obvladal in so mu ležale. Rad je imel preprosto obliko in se je izogibal problematičnosti. Njegove pesmi so ljudsko melodične, pevne in dostopne tudi najpreprostejšim zborom. S svojo glasbo je podpiral že pred prvo svetovno vojno nastale organizacije. Največ je pisal za Slovensko kulturno izobraževalno društvo, ki ga je ustanovil v Kromberku. To društvo je v februarju leta 1911 uprizorilo igre: »Na skritih potih«, »Čašica kave«, ter šaljive prizore »Čudna kupčija«, »Pred sodnikom« in »Lepi Jurij«. Pod vsa ta dela se je podpisal s psevdonimom »Ambrozij Sraka«. V njegov velik ponos je istega leta 14. aprila Zveza Orlov v Ljubljani proglasila njegovo Orlovsko himno za himno vseh Orlov.

Kot je razvidno iz njegovega življenjepisa je bil zelo delaven in marljiv, zato je njegovo delo obrodilo obilen sad na kulturnem, glasbenem in verskem področju.

Boštjan Verdinek

1. april – prvi petek v mesecu obisk bolnikov na domu; po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje mladine in vaje za MePZ;

2. april – od 17.–19. ure češčenje Najsvetejšega v tihoti in spovedovanje;

3. april, 4. POSTNA NEDELJA – sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri sveti križev pot; ob 20. uri srečanje 1. zakonske skupine;

4. april – po sv. maši srečanje skupine KARITAS; ob 20. uri KATEHETI;

5. april – ob 19. uri srečanje voditeljev birmanskih skupin;

7. april – ob 19. uri *predavanje patra jezuita VILJIA LOVŠETA*;

8. april – ob 18.30 sv. križev pot; po sv. maši molitvena skupina; ob 19.30 srečanje mladine in vaje za MePZ;

9. april – od 17.–19. ure češčenje Najsvetejšega v tihoti in spovedovanje. Duhovna obnova za birmance v Kanjem dolu. Začetek ob 9. uri;

10. april, 5. POSTNA (TIHA) NEDELJA – sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri sv. križev pot; ob 19. uri srečanje 2. zakonske skupine;

11. april – ob 19.30 uri srečanje ŽPS;

12. april – ob 19.30 uri kateheza za birmance in starše;

15. april – ob 18. uri sv. križev pot; po sv. maši molitvena skupina; ob 19.30 uri srečanje mladine in vaje za MePZ;

16. april – *v naši župnijski cerkvi bo sklep radijskega misijona; od 17.–18. ure molitvena ura, ki bo oddajana po radiu, in sv. maša ob 18. uri; maševal bo g. nadškof Alojz Uran; spovedovanje za veliko noč bo od 14. ure naprej; spovedovalo bo več spovednikov;*

17. april, CVETNA NEDELJA – sv. maša ob 8. in 10. uri; pred sv. mašo ob 10. uri bo blagoslov zelenja; ob 14. uri bo sv. križev pot; ob 20. uri srečanje 3. zakonske skupine;

18. april – ob 20. uri priprava na sv. krst;

19. april – ob 19.30 uri kateheza za birmance in starše;

21. april, VELIKI ČETRETEK – ob 20. uri obred velikega četrtega; *postavitev evharistije, umivanje nog, predstavitev letošnjih prvoobhajancev in prenos Najsvetejšega v ječo;*

22. april, VELIKI PETEK – **strogi post**; ob 15. uri sv. križev pot (pripravi ga

mladina); ob 20. uri obred velikega petka; nato prenos Najsvetejšega v božji grob;

23. april, VELIKA SOBOTA – ob 6. uri blagoslov ognja; ob 8. uri hvalnice pri Božjem grobu; blagoslov velikonočnih jedil ob 14. uri na Čevcih, ob 15. uri in 16. uri v župnijski cerkvi; ob 20. uri obred velike sobote: *slavje luči, bogoslužje božje besede, krstno bogoslužje in sv. maša;*

24. april, VELIKA NOČ – *dan Kristusovega vstajenja; vstajenje in procesija ob 7. uri; druga sv. maša ob 10. uri; pri obeh mašah bo OFER za Dom Marije in Marte; prosimo za velikodušnost, da bi z vašo pomočjo mogli letos dokončati gradnjo; načrtujemo, da bi stavbo blagoslovili 18. septembra letos; popoldan ob 14. uri bodo pete litanije Matere Božje z blagoslovom;*

25. april, VELIKONOČNI PONEDELJEK – sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 10. uri bo slovesnost sv. krsta;

29. april – po sv. maši molitvena skupina;

30. april – od 17.–19. ure češčenje Najsvetejšega in spovedovanje;

sv. maša bo med tednom ob 19. uri.